

„RIVALL A RÁDIÓBÓL AZ ÚJMAGYAR DAL”
(Orbán János Dénes: *Hivatalnok-líra*)

Orbán János Dénes harmadik – nehezen beszerezhető, de ez évben az első kettővel együtt újra kiadott – kötete két ciklusra oszta, mindössze huszonegy verset tartalmaz. E vékonyka (tartalmával együtt ötvenöt oldalas) kötetet jellemző szám azonban csalóka lehet, ha nem tesszük hozzá azonnal, hogy maguk a szövegek viszont nyelvi és tematikus szinten is igencsak heterogének. Azaz: e viszonylag kevés szöveg meglehetősen sok hangnemváltást, illetve a különböző beszédmódokhoz kapcsolódó retorikai eljárást foglal magában. Továbbá a szóban forgó kötet több motívumában is felidézi a megelőző kettőt (*Hümériáda*, 1995; *A találkozás elkerülhetetlen*, 1996), és itt példaként talán elegendő a második ciklus címét említeni: *Párbaj a Grand Hotelben*, melynek helykijelölése utalhat Rejtő Jenő *Az előretolt helyőrség* című regényének költő-légionárius figurájára, Troppauer Hümérre, vagyis a *Hümériáda* fiktív szerzőjére, és ennél fogva egy költői útkeresés állomásaként is olvasható volna a *Hivatalnok-líra*². Az alábbiakban azonban ezen olvasási lehetőségtől eltekintve csupán a kötet gazdag belső jelentéses hálózatából szeretnék egy esztétikai élmény indoklásaként néhány jelenséget kiemelni, és azokat lehetőség szerint a többi szöveg kontextusában bemutatni.

„legyen a lírai alany egy könyvelő”

A *Hivatalnok-líra* (címének látszólagos ellentmondása) egy izgalmas játékot ígér: betekintést nyerhetünk abba, „mit följajzott írón vet / hűvös papírra”, azaz, amit egy hivatalnok íróasztalának legbelsőbb fiókja rejt, néhány önmaga elől is eltitkolni való verset.

² Ezt Keresztesi József hangsúlyozza *A testen innen és túl* című tanulmányában (Jelenkor 2000/4, 421-425.)

A lírai alany önmagára vonatkoztatott célkitűzése tehát nyilvánvaló: „legyen a lírai alany egy könyvelő”, ki most nem aktákkal, hanem verssorokkal bíbelődik. E célkitűzés megvalósítása pedig annyira hitelesnek tűnik, hogy óhatatlanul is felmerül a kérdés: valójában ki az, aki ezt a célt kitűzte? Ki az, akihez e kijelentés egyes szám első személyét hozzárendelhetjük? Valójában egy hivatalnok ő? Vagy csak egy rejtőzködő lírikus?

Első megközelítésben talán vegyük komolyan e költői játékot és nézzünk, hogy mit rejt a „lírai alany”-ként megnevezett „könyvelő” (hivatali?) asztalának fiókja.

Ha ezeket a hivatalnok verseket (*Hivatalnok-líra, Jolán, 865616*, és talán még a *Téged hogy abbahagyni*), nem mint fikatív, hanem mint valaki által megtalált és közreadott kéziratokat elemeznénk – vagyis eltekintenénk azok szerepvers szituációjától –, akkor sem csalódnánk. Nagyon árnyalt és érzékeny jellemzését láthatnánk egy életformának és az életforma mögött meghúzódó vágyrendszernek, melynek főszereplője és egyben elszenvedője, maga a hivatalnok-líra „alánya”, azaz: „egy könyvelő”, aki számára a „félrelép”-és („És hátha Márta holnap félre lép”) a rend és a megszokás törvényének az átlépését jelenthetné. Azaz egy olyan közegbe juthatna a „félrelép”-és által, melyben nem a „zsúfolt aktatáskák” és az élet „kocka rendje” a meghatározó, hanem éppen ellenkezőleg, a „hétköznapi résében [végre lenne egy] szűk lakás”, „mit berendeznénk a Jolán meg én / - egy kétszereplős obszcén kisregény”. Obszcén, hiszen amit e „rés”-be(n) tenni kíván az (egyelőre még könyvelő) lírai én³, az leginkább egy pornófilmbe illő dolog volna:

*Ó, nyalnám, falnám, becézném,
úgy ütném, verném,
akár egy állatot!
És vergődne boldogan Jolán*

³ Saját terminológiámban e fogalom (ha egy ilyen írás esetében ilyenről egyáltalán beszélhetünk) a „lírai alany”-nyal egyenértékű.

asztalra, fűtőtestre
terített pongvólán.

Az illúzió tehát teljes. A szövegvilágból kirajzolódni látszik egy precízen könyvelő hivatalnok (jelen esetben: a „lírai alany”), ki vágyait „hüvös papírra” (s nem ágyra) fekteti, és azokat mély, kulcsra zárható fiókokba - talán még akták alá is - rejti.

Orbán János Dénes azonban nem elégszik meg a tökéletes illúzióval sem az irodalmi imitáció, sem pedig - az imént bemutatott - szerepvers típus szintjén. Vagyis a (József Attila-i) „mellékdal” helyére illesztett „Lóláb” mindig kilóg, akár ténylegesen megírja azt a szerző - mint ahogy azt az *Ód* című vers példája mutatja - akár nem.

A *Hivatalnok-líra* – fentebb megnevezett darabjainak - esetében a „lóláb” a lírai én megszólalására (vagy inkább írására?) reflektáló gesztusában érhető tetten, mely gesztus gyakorta a „könyvelő” „lírai alany” erotikus vágyához kapcsolódik mint *írásvágy*, a lehetséges lírai alanyok (könyvelő? lírikus?) közt oda-vissza kapcsoló, izgalmas kétértelműséget hozva létre ezáltal a szóban forgó szövegekben.

A *Téged hogy abbahagyni* című versben például igencsak bajos eldönteni, hogy mi az, amit nem tud abbahagyni a lírai én. A „szonett”-ből kinőtt verset? Vagy az „ondolált kokott”-al való kapcsolatát? („hogy nem tudom hogy mégse nem / bár *hosszabb mint szonettben* (...) / és nem tudom és nem ma még / téged hogy abbahagyni [kiemelés tölem: S. M.]”) És ez azért sem mindegy, hiszen az írás aktusára reflektálás, illetve ennek az egész szövegre történő többértelmű kiterjesztése már nehezen képzelhető el egy zugban verselő hivatalnok „írón”-jából, bármennyire is „föjlajzott” írónról van szó ez esetben.

E szerepversek lírai énjének álarca tehát – az önreflexiókon és redukálhatatlan kétértelműségeken keresztül – repedezni kezd, s elvesztve, vagy inkább: feladva centrális szerepét a versszövegek újabb jelentésrétegeit - melyeket talán már egy egészen más lírai én vezérel - engedi előtérbe kerülni.

A „verscsaló” hivatalnok leleplezése

A *Hivatalnok-líra* ciklus szerkezetében a *Gregor* című vers egy újabb (de korántsem végleges) lírai énrre vonatkozó metamorfózis határkövének tekinthető. E költemény leplezetlen szöveggközi viszonyban áll Kafka *Átváltozás* című művével, és ez a vonatkozásrendszer a lírai alanyok fiktív létformái közti éles határvonalak felszámolását látszik erősíteni. És valóban: az ezután következő versek (*Átmanőver*, *Brigitt csak hébe-hóba gyűjt rá*, *Brigitt tilt a kiruccanástól*) lírai énje a „házi áldás”-os, „estebéd”-es kispolgári világ helyett egy „tül- meg tündök”-lő autókkal teli közeg csúcsgorgalmában bukkan fel újra, de nem teljesen más alakban. Hiszen az átváltozott lírai alanyak az új nőalakhoz (Brigitthez) való viszonya sok tekintetben hasonlóságot mutat a „könyvelő” lírai én „Mártá”-hoz való viszonyával. Mindkét nőalak azonos tulajdonsága például, hogy „befalaz ajtót ablakot”, vagyis minden olyan vágyat, mely nem rá irányul. S ebből a „befalaz”-ottságból kilépni csak az ő „félrelép”-ésükön keresztül lehet.

Mégis: a „könyvelő” szó kétértelműségébe rejtett átváltozási lehetőség beteljesedik, vagyis a számlakönyvek előállítója irodalmi könyvek előállítójává válik. És ha eddig még reméltük is, hogy tetten érhetünk egy egész kötetet, vagy legalábbis egy ciklust átfogó lírai ént, akkor most ebbéli szándékunkban teljességgel elbizonytalanodhatunk. Orbán János Dénes tehát – újra – az egyetlen (legalábbis a hagyományos értelemben felfogott) lírai alany vezérlő beszédmódja nélküli bizonytalanságra ítéli olvasóját. Ám ez a bizonytalanság mégsem az értelmetlenség zűrzavarát idézi elő szövegeiben, hanem éppen hogy egy izgalmas, hangnembváltásokkal, oda-vissza kapcsolásokkal, és roppant szellemes (értelmezői) beugratásokkal teli játék terét képes versről versre (nem ritkán érdekes átfedésekkel) újra létrehozni.

A *Hivatalnok-líra* ciklusának utolsó darabjában, a *Szétkeni teavajként* címűben aztán mintha az egész ciklus bizonytalansága (legalábbis a lírai én tekintetében) összegző módon jelenne meg.

Ugyanis a vers „indítása torz formában idézi a lét mint művészet (s a művészet mint lét) századfordulós esztéta beszédét”⁴ („A lelkem ül a székbén / egy szalmatest kalapban. / Ma délutáni vers és / legforróbb őszi nap van”), és e beszédmód által megint a „könyvelő” lírai én „irodalmi könyvgyártó” jelentése, azaz a versben megszólalás örömet vágyó lírikus (alany) látszik előtérbe kerülni. Ugyanakkor a „zsúfolt aktatáskák”, a „törvény”, az élet „kocka-rendje” kifejezések a hivatalnok, vagyis az akta „könyvelő” lét miliójét jelenítik meg ismételten. A lírai én „könyvelő” volta e vers által tehát újra visszanyerni látszik eredeti kétértelműségét, a kötetkezdő versekhez képest azzal a különbséggel (és egyben többlettel), hogy az egész ciklus ismeretében az olvasónak most már lehetősége nyílik a lírai alanyok kiletére vonatkozó különböző lehetőségeket - talán inkább a játék, s nem az egyértelműsítés érdekében - egymás kontextusába ágyazva is (újra)olvasni.

Almazöld Trabanttal a múltba

A kötet második, *Párbaj a Grand Hotelben* című ciklusában olyannyira megszorodnak (akár egy versen belül is) a lírai alanyok metamorfózisai, és a hozzájuk kapcsolódó hangnemváltások, hogy olyan érzése támadhat e szövegek olvasójának: valóban megelevenedni látja - az ábrázolt világokban - az Orbán János Dénes-i Grand Hotel megannyi lírai énjét. Az imitáció modelljei azonban e ciklus verseinek többségénél már nem egy fiktív (pl. hivatali) létforma alanyai, hanem egy irodalmi kánon különböző darabjai lesznek (s ugyanez elmondható talán az első ciklus - már említett - *Gregor és Anna egy pesti bárban* című szövegeiről is). Azaz: a versek alapszituációja egy sajátos viszony a megidézett irodalmi hagyománnyal: „a múltból élek, mit nem éltem át. / Verecke úján almazöld Trabantban / keresek mestert, tanítványt, hazát”.

⁴ Fried István: *Kinek a nyelvé a líra n, akkendőre vált.* In: Tiszatű, 1999/11. 54.

Az irodalmi utazás eszköze egy almazöld Trabant, mellyel Orbán János Dénes a Kárpátok nagy poétái közé megérkezik („alig ötvennel kavarom a port”), s ott mintegy könnyeinek torzításán át („akaratlan, / fakadt a könny a Kárpátok alatt” (ti. a benzingőztől)) láttatja, amit túlságosan is jól lát ahhoz, hogy bármelyik pillanatban a „Kárpátok” irodalomkincséből kiválasztott mű modorában, vagy hangján szólaljon meg, felidézve belőle (éppen) annyit, amennyire saját retorikájához, beszédmódjához feltétlenül szükséges.

Talán a leggyakoribb (hagyománykezelési mód), amit Orbán János Dénes alkalmaz, az maga az irónia, melyet sok esetben a felismerhető, de természetesen szándékai szerint torzított formában megjelenő motívumok újrakontextualizálásával hoz létre a szerző.

Egy másik következménye lehet az irodalmi referencia alkalmazásának a többértelműség, mely a szövegközi kölcsönhatásból származik. Az *Ód* című versben például a „de kilógott a kellékdal s a lóláb, / s a nyelvem lila nyakkendőre váltan” szövegrész intertextuális vonatkozásából következik az az értelmezési lehetőség, hogy a „nyelvem” kifejezés egy olyan nyelvhasználati mód alkalmazására utalhat, mely a megidézett (Tóth Árpád-i) mű lírai beszélőjének sajátja, s mely nyelvhasználatra egyben (lila) *nyelvet* is ölt az Orbán János-i szöveg, a nyelvöltés gesztusának hétköznapi értelmében.

Harmadikként arról a viszonykialakítási technikáról szeretnék szólni (mely főleg egy vershez, az *Ó én marha ki nem hittem Kosztolányit* címűhöz kapcsolódik és), amely mintegy a megidézett vers (stiláris) szövetén keresztül („e szende lírát magam elé tartva / mint (...) porvirágos fakó ablakocskát”) láttatja az ábrázolt világot, zavarba ejtő hitelességgel. Am a vers zárata (akár „egy mellékdal, mi eltöröl bármily ódát”) mintegy a maga panelházi kontextusába emelve az imitált kosztolányis versvilágot azon nyomban érvényteleníti is azt:

...élhettem volna én is – benne – akkor

*a szende lírát magam elé tartva
mint elmosódott fáradt sárga festményt
vagy porvirágos fákó ablakocskát
színes tintákban feredni s rút Kaján
hangját csupán megszűrve hallani
- alvó szomszédom vén köhécselését...*

Az utolsó sor „rút Kaján”-ja (kit ekkor már csak az „alvó szomszédom” kifejezés illet) köhécselésével szétzilálja a „kis pókok szötte”, „álmos szépekkel” teli kosztolányis vers (paródia?) világát.

Tolatás a jelenbe

Az imént – nagy általánosságban – bemutatott három, szövegközi viszonyt megteremtő technika mindegyike elidegenítve az eredeti művet önmaga világától (és irodalmi kontextusától) mintegy az „új” szöveg lírai alanyának kényekedve alá rendeli azokat. És ő – mint ahogy ez a szóban forgó kötetben megfigyelhető – nem kegyelmez nekik. Fried István szavaival: „szétírja”, „dekanonizálja” őket. Azaz: mintha „golyó- / t váltá”-na e lírai beszélőkkel a Grand Hotelban, ahol – talán nem véletlenül – éppen hogy az ő (lírai) énjei vannak elszállásolva.

„És most csak eddig” – mondja a *Verecke híres útján, át Kocsárdon* című vers lírai énje, hiszen – „mostan épp rükvercbe váltok át”. Az irodalmi utazás almazöld Trabantja tehát kifarol a Kárpátok alól, de mit a „kortudatlan” sofőr ezen utazásról magával visz, az valóban a lelkének „szárnyat ad”-ó „mindenről elmaradt”-ság érzése volna?

Úgy tűnik, ez nem így van: „s szorongás fog el, szörnyű félelem, / ha kimerül rádióban az elem”. Az autó-„rádióban”, melyből az „újmagyar dal” rivall. A rádió csendjétől való rettegés (legalább) kettős eredetű lehet. Egyfelől, hogy az „útmutató” hagyomány hangjai megszűnnek teljesen, másfelől pedig, hogy az „elemkimerülést” követő csend az ő saját hallgatása lesz. Ez utóbbi értelmezési lehetőséget látszik erősíteni a lírai én saját

(költői) érkezésének elmaradtára vonatkozó sor („Napokig késhet nem várt érkezésem”), ahol az érkezés, az irodalmi hagyományok közti utazást megjelenítő vers szerkezete szerint, a jelenbe, vagyis a kortársak közé való visszaérkezésre vonatkozna.

Ez az elnémulástól (vagy esetleg az útmutatás nélkül maradáستól) való félelem azonban látszólag paradoxikus viszonyban áll az „épp elég utam van” kifejezés megnyugtató, sőt, „lelkemnek szárnyat ad”-ó jelentésmezejével. Ám e paradoxon egyik (ha nem mindkét) oldalát az Orbán-retorika – fentebb már említett – iróniája illeti, s ennek fényében máris más megvilágításba kerül a *látszólag* ellentmondásos viszony.

Az autó-rádió elnémulásának félelmei, kétségei ugyanis megint egy kölcsön (dzsidai) ego segítségével (vagy inkább kiforgatásával?) fogalmazódnak meg. Vagyis egy olyan ego által, mely beszédmódján keresztül (félelmeivel együtt) könnyedén lebukhat egy razzian „ott alatt”, s kaphat egy golyót (ő is) a lírai ének gyűjtőhelyén, a Grand Hotelban („A frájdban, oh, micsoda spiel, kaland!”). Vagy más szóval: az irónia újra meg újra alkalmazása, mintha folyamatosan likvidálná a „kortudatlan” lírai én meg(nem)szólalásra vonatkozó bénító félelmeit.

Orbán János Dénes tehát nem csak az elődök nyomasztó terhétől történő szabadulás érdekében dekonstruálja a megidézett irodalmi hagyományt, hanem saját lírikus szerepének körvonalait is (leginkább az irónia torzításán át) e kánonban láttatja olvasójával, mint egy olyan tükörben, „mit könyörtelen” – mondja – „mindig széttörök”. Vagyis a *Párbaj a Grand Hotelben* című ciklus verseinek többségében a lírai ént nem egészen állóképekben láthatjuk kirajzolódni, hanem inkább (a megidézett kánon általi) önérvénytelenítési gesztusaiban lelhetünk bármiféle nyomára.

A prófétai hang lehetetlensége (az önprófécia hangja)

Orbán János Dénes a *Segíts szavadra lelnem* című cikluskezdő versének *Recrementum*-ában az isteni sugallatért fohászkozó költő hangját imitálja:

*test börtönébe' lelke
nem tudni égi zsargon
segíts szavadra lelnem
a törvényt újravarnom*

Az utolsó két sor, akár Babits *Jónás imája* című versének szövevébe is beilleszthető volna, ha pusztán önmagában állna. De itt éppen egy fordított folyamatról van szó: a babitsi gondolatot emeli a saját versének kontextusába, mégpedig egy olyan kontextusba, mely az argó és a szleng (legtöbbször „szótárt” igénylő) elemeitől hemzseg. Ilyen közegben az „égi zsargon”-ért fohászzkodás komolysága (főleg, hogy a jassz nyelv rontott grammatikájának segítségével fogalmazódik meg) igencsak megkérdőjeleződik. És ha az ég felé fordulás csupán egy újabb ironikus gesztus, akkor annak szándéka, reménye is („a törvényt újravarnom”) a komikum tárgyává válik.

Az égi „törvény” keresésének kudarca az *Isten szaga* című versben már az ironia-áttétele nélkül jelenik meg. A szöveg három különböző szakasza – most már talán nem meglepő módon – három különböző lírai alanyhoz köthető. Mindegyik más-más viszonyba kerül az „égi hatalommal”. Az első, mintha a reményre történő visszatekintés pozíciójából szólalna meg: „még hittem abban, bárki rátalálhat”. A második egy magát az élet és halál urának önként kinevező (és ennek tudatában lévő) egyházfő „antracit palást”-ját ölti magára. A harmadik – bár szívósan ellenáll minden meghatározásnak – talán mégis lehetne úgy jellemezni, hogy ő az első kettőből kiábrándult harmadik, ki már az „útvesztők utáni állomáson” van.

Orbán János Dénes mintha ez utóbbi versével a *Segíts szavadra lelnem* komolytalan könyörgésére válaszolna tőle meglepő módon nagyon is komolyan. A „segíts szavadra lelnem” kifejezés egyes szám második személye – a fentebb már idézett szövegrészlet alapján – feltételezhetően egy egyszemélyű égi autoritást, azaz Istent jelöli ki mint címzettet. Az *Isten szaga*

harmadik szakaszának („Hol fölsejlik a rettegés”) lírai énje pedig arról számol be, hogy: „megláttam Istent önmagamban. / Ott fetrengett az ösztönök porában”. Vagyis a modernség ég és föld közt közvetítő prófétai költő pozíciója úgy alakul át Orbán János Dénes lírai világában, hogy annak két (vagy három?) összetevős volta lényegében egyneműsödik. Ugyanis ami a költő mint lírai alany által közvetítődik az nem egy tőle független autoritás üzeneteként, hanem egy belső hang megszólalásaként érhető tetten:

*Ki hordom őt az-ösztönk porában,
S tudom: csak félelem
És csak, csak önmagam van.*

Orbán János Dénes tehát mintha úgy közelítene a modernség vátesz-költő felfogásához, mint egy jó freudista: a prófétai szerepvállalásról szóló szövegek mélyére néz, s ily módon a mögöttes mozgatórugókat (félelem, vágy stb.) próbálja meg a felszíni (felettes) beszédmód tárgyává tenni. Ám hogyha az isteni sugallat forrását a nyelvbe mint tudatosba helyezi, akkor ezzel egyúttal a hagyományosan vett prófétai beszédmód lehetőségét is megkérdőjelezi, hiszen ez esetben a sugallatot adó égi nyelv és a sugallatot közvetítő költői nyelv egy és ugyanaz lesz. azaz: nincs többé az „égi zsargon”, melynek (vers)mértékéért könyörögni („segíts szavadra lelnem”) érdemes volna, kivéve persze az ironia indirekt lírai aktusán keresztül.

A szerelmivers-csaló

A mások versét saját lírájának tárgyává tevő poétikai gesztusát Orbán János Dénes a *Felejsük el, Darling* című versében a szerelem-költészeti hagyományokra alkalmazza. Apollinaire, Kármán, Nagy László, Eminescu műveit megidézne helyezkedik egy olyan költői metapozícióba, melyből együtt képes láttatni a szerelmek és a szerelmeket megéneklő versek széles folyóját. Azaz a saját szerelmeit egy lírai hagyomány

(„szerelmeink”) „idő”-folyamának (néha görbe) tükrében szemléli:

*szeretni csak úgy tudhatok,
miként (derekabh) őseim:
legfeljebb újrainrhatom,
ahogyan áll a verscsaló
a hidon, és a hid alatt
fut az idő s a szerelem
- folyóvá dagadt két patak.*

Az „ős”-ök verseinek megidézésével Orbán János Dénes célja nem más, mint a szerelmes poéták öncsalásának leleplezése, hiszen azok, akárcsak Gréta (a második rész hölgyalakja), mást sem tesznek, mint saját ábrándjaik tengerén hajókáznak egy álmokép után: „Az ismeretlen kéktől elragadva, / a partot messze maga mögött hagyta (...) a roppant víz beléje költözött”. A kitalált szerelem („Tán szerelmem is csak kitaláltam”) ábrándjai közt elérzékenyülő („Ó, annyi annyi érzemény”) ironikus lírai hangot aztán a kiábrándultság beszédmódja váltja fel a hatodik szakaszban: „Ki hisz még pezsgóban, szerelemben: / bolond. Az ember áll végképp megnyugodva: csak semmi gond”. E lecsupaszított, redukált, józanságba hajló nyelvhasználat köthető talán leginkább a *Felejsük el, Darling* című vers lírai alanyának szerelmi metapozíciójához. Bár felmerülhet a gyanú: e hétköznapiasított nyelvhasználat megint csak egy nyelvöltési gesztus, ám ezúttal már a kortársak irányába.

A szerelmi verset mint tárgyat a középpontba állító lírai beszédmód az *Ód* című versben teljesedik ki igazán, vagyis a ciklusnak abban a darabjában, mely az ódai „elővázlat” kidolgozására hivatott. Ám az „elővázlat” ismeretében talán már nem meglepő módon az óda (a szó műfaji értelmében) nem születik meg. Helyette a József Attila-versnek dekanonizáló szétírását hajtja végre Orbán János Dénes oly módon, hogy az eredeti vers „mellékdal”-ának érvénytelenítő funkcióját („egy mellékdal, mi eltöröl bármily ódát”) kiterjeszti az azt megelőző

(ó dai) szövegre, pontosabban: annak emberléptékűségét állítja szembe azzal a „kitalált” szerelemmel, melyre a József Attila-versben „nem volt semmi lépték”. Az *Ód* című vers egyfelől tehát reflektál egy irodalmi hagyomány szerelmi költészetének retorikai elragadtatottsága és a megénekelte téma kiábrándító (gyakran pornografikus) valósága közti ellentmondásra, másfelől pedig mindjárt válaszol is az óda és az ódát eltörlő mellékdal látszólagos kibékíthetlenségére egy olyan alulretorizált nyelvvel, melyet a mellékdal adatszerű józansága hat át. Ezen a nyelven fogalmazódik meg aztán egy (szerelmi? erotikus?) történet, amely valóban nélkülözi az ódai műfaj fennkölt elragadtatottságát:

*Nem tudta, úgy gyakják-e meg
a győzelem jogán,
mint nőt vagy állatot,
de ha úgy lett volna, akkor is
örült, hogy játszhatott,
hogy érezhette végre nőnek önmagát.*

Orbán János Dénes a modernség szerelmi lírájának nyelvi és gondolati elragadtatottságát mintha egy önmaga ábrándképei közt tobzódó poéta fiktív alakjához kötné, ki igazából szerelmes is csak nyelvében (pontosabban: versében) lehet. E lelkileg felajzott poéta karikatúráját a szerénád író (vagy inkább adó?) Don Quijote zseniális nyelvi bravúrokkal megformált figurája teljesíti ki igazán. Az *Ód* című vers többarcú lírai alanya azonban még óva inti önmagát eme elragadtatottságtól: „És rólad írnék, de tkp. nem te vagy. / Tkp. én csak én vagyok”. Mindaddig, amíg a Grand Hotel („amelyben sok-sok énem lakhat el”) valamelyik szobájából a magabiztos önuralmat megkérdőjelező hang ki nem szól: „na persze porba hull, ha épp te nem, / - hisz magát csakis tebened nézheti” „a mindenséget bíró büszke him”. A lóláb tehát a szerelmi költészetet tárgy(nyelv)ként kezelő, elfogulatlanságra törekvő Orbán János Dénes-i lírai metapozícióból is kilóg. Vagy talán helyesebb így fogalmazni: nemhogy kilóg, de egy

ünnepélyes ód(a)i gesztussal (mindkét pata) felmutattatik.

„És most csak eddig” – állítja le a Verecke híres útján, át Kocsárdon című vers lírai énje az irodalmi utazás almazöld Trabantját. A „költői” tájat és vidám pöfögést - nem utolsó sorban a rádióból rivalló „újmagyar dal”-t - igencsak élvező olvasó pedig nem tehet mást, minthogy beletörődik és vagy újraolvasni, vagy reménykedni kezd. Reménykedni abban, hogy hamarosan újra Orbán János Dénes verstájain autókázhat. Vagy motorozhat? Vagy biciklizhet? Szerencsére ezt Orbán János Dénesnél soha nem lehet tudni.

(2001)